

КАЗКА. ПРОСТО КАЗКА.

У дивному-предивному світі, зовсім-зовсім недавно й недалечко, на мокшанських болотах жив собі звір – не звір, птах – не птах, а так, якесь недолуге чудовисько, покруч Рашизра Плюгавий. Народився Рашизра маленьким блідим глистючком, і весело плавав у калюжці зі своїми друзяками й братами черв'ячками-глистючками, граючись у «сміливого виглядайка». Це така у них гра: хто довше протримається на поверхні калюжки й побачить, що ж там у світі робиться? Аж раптом на калюжку впала тінь. Його друзі гай-гай - і під листочок сховалися, а Рашик (так його зменшувально називала мама-хробачиха) не встиг, бо з переляку вср... завмер стовпом, висунувши писка з калюжки. Побачив глистючок пташку Жовтосиничку, яка жила в сусідньому з болотами лісі й злетіла до калюжі води попити. Дивився Рашик на пташку, і розумів, що нічого схожого в своїй калюжі він ніколи не бачив. Такі гарні кольори – не те, що бліді, аж прозорі хробаки з його роду-племені. І крила, крила ж є – свобода! Лети, куди хочеш! Як зачарований, Рашик, звиваючись блаґеньким тільцем, ближче й ближче підпливав до пташки. Аж тут хтось яааак смикне його за хвостик!

- Рашику, дурню, куди ти прешся! – заволала-забулькала мама-хробачиха. – Це чудовисько тебе зжере!

А треба сказати, що серед хробаків-черв'яків-глистюків не заведено говорити «любий», «синочку», «не вистромляй носика». Вони навіть не знають таких слів, як «пташка», «жовтеньке черевце» й «синенькі крильця», «згамає», уявляєш? Що з них взяти, глистючки, та й годі...

Але Рашику так припала до серця пташка... Хоча що я кажу, у глистюків же немає серця. Ну, та до чогось там же йому припало. Став він потай мріяти про такі ж крильця, і пір'ячко, й дзьобик, а найбільше – про можливість вільно літати світом. Але ти ж добре знаєш, що мрія живе в серці. От спробуй, помрій про щось гарне-гарне. Правда ж, ось тут, у грудях, де сердечко стукає, одразу потепліло? Та де ж було в Рашиковому глистючковому тільці поміститися великій мрії? А там, де мрія не живе, але все одно чогось хочеться, оселяється заздрість. Рашик страшенно заздрив тій яскравій, пухнастій істоті з очима-намистинками, яка вільно літає світом. Від заздрості він аж почорнів і роздувся, бо ж тяжко злився на весь світ, на долю, на батьків, на... Та хіба ж перерахуєш усе-все, на що глистючок зацаїв злобу й образу.

- Я все одно стану чудовиськом, яке всіх жере! - бурмотів собі під носа Рашик. Атож, ти ж пам'ятаєш, що в мові глистюків не було багатьох гарних-прегарних слів, а від своєї мами-хробачихи він чув саме таку назву пташки. Отже, перше, що намітив собі Рашик – то стати головним, щоб ніхто ним не командував і не смикав за хвостик. На це в нього пішло багато часу, бо в компанії веселих хробачків його не дуже поважали. Та Рашик не зупинявся, втерся в довіру до заводяки зграї, потім пересварив усіх приятелів, влаштовуючи усілякі підлості й капості. І чим більше підлостей і капостей він робив, тим більше вимагала заздрість, яка оселилася в його блідому й слизькому тільці. Але ж біда: на омріяну пташку він анітрохи не став схожий, хоча вже все й вирішував у свій

калюжці, всіма командував і усім заправляв. Рашика так розпирало від злості, заздрості й пихи, що якось, вичитуючи маленького служку-хробачка, він не знайшов підходящих лайливих слів, відкрив рота, забулькав водою та й заковтнув пущівірінка. «Гм... А це дуже навіть просто, - подумав він, прицмокуючи. – Тепер у мене є свобода – я ж можу карати й милувати. І жерти. Лишилося стати чудовиськом». Ось так Рашик, який вже виріс і з глистючка став дорослим глистом, став жерти, рости, аж поки йому не стало тісно в рідній калюжі. А згодом йому не стачило й мокшанських боліт, і правічного царства Тайги й ген-ген далекого й просторого краю Тундри, й інших країн, царств, королівств. Заздрісно зиркав Рашик навкруги на все, що було в господарстві інших або відрізнялось від нього, жер як не в себе, аж поки не перетворився на чудовисько Рашиздру. Звісно, якби він умів мріяти, то, може, і став би пташкою, а так... Вийшов якийсь покруч, схожий на общипану курку, в якої аж дві голови – аби, бува, не прогавити, що ще можна захопити. І постійно ці дві голови між собою сваряться, гризуться, шиплять так, що аж язик у дзьобі опух і не поміщається. Замість тоненьких пташиних лапок – кігтісті маслаки, які так і норовлять відхопити шматок побільше. Та так залякав-задурих голови жителям свого мокшанського царства той гадючий Рашиздра, що й вони поперетворювалися на майже безсловесних глистючків, бо найгарніших слів тих мов, якими говорили колись його піддані, Рашиздра не розумів, вивчити не хотів, тож просто взяв і заборонив. А якщо ти замість вимовити «сонечко» своєю мовою тільки й вмієш сказати «оте-о шопопало, зараза, в баньки світить», то хіба хробаком і можеш бути. Так і Рашик же не Жовтосиничкою-пташкою стати хотів, а Чудовиськом, Яке Все Жере. Так йому мама сказала на могучій хробаковій мові, де одною лайкою і про любов говорять, і про злість і заздрість. Тож так воно і вийшло.

Усе захопив Рашиздра, та тільки на півдні від його царства землі багатющі, де жили працьовиті й вільні люди, ніяк не піддавалися ані на підлості, ані на капості, ані на примус, ані на порожні обіцянки. А ліси ж там були дрімучі й гарнющі, луки з травами шовковими, ріки з водами прозорими, а поля, поля – золоті, зелені, сизі, аж блакитні, та до самісінького обрію. Веселка над цим краєм об гори на заході й на півдні спиралася, під веселкою журавлі й лелеки пролітали, а щовесни сонце першими кликали ласкавими словами чарівні пташки-Жовтосинички. Ох і муляла Рашиздри та весна. Бо ж своєю заздрістю й ненажерливістю перетворив він колись зелені, туманні й красиві мокшанські болота, правічну Тайгу, простору Тундру й інші королівства на казна що. Тільки палац у його краї сяяв золотом і діамантами, а все інше ледве виживало, вкриваючись смердючою багнукою. Піддані Рашиздри, так само заздрісні, замість того, аби розгребти сміття, розчистити багнуку, тільки й думали, як би поїхати кудись у тепленьке й гарне місце та вигнати звідти господарів, а як не могли – намагалися закидати того, у кого хазяйнувати краще виходить, багнукою. Та кому ж хочеться бути закиданим смердючими кізяками? Краще не висовуватися, або ж самому їх швирголяти-відбиватися. Так і жило царство на чолі з Чудовиськом Рашиздрую Плюгавим, зазіхаючи на все довкола, простягаючи до всього свої кігтісті лапи-маслаки.

Ох, і муляла Рашиздри сусідня Країна Вільних Людей. Тож надумав він узяти її хитрістю та злими чарами. Багато-багато років з мокшанських боліт темними туманними ночами прослизали до Країни чорні змії-думкоїди Мнєнія, Сомнєнія, Фейки,

Побреженьки, які одразу ж, потрапляючи поміж людей, ставали прозорими, ледь видимими, як болотяне марево. Вони непомітно проникали через вуха й очі, затуманювали думки й змушували людей прислухатися до всього, про що каркав-гарикав з-за кордону Рашиздра. А серця від цього в них маліли, холоділи й ставали, наче той хробак, що ледь-ледь ворухить хвостиком. Рашиздра задоволено гримкотів своїми пір'їнами, які стали гострими, металевими, аж його самого іноді ранили, особливо, як хотів почухати потилицю однієї з голів. А чухати було чого: Країна Вільних Людей, незважаючи на капості й підступи покруча, жила своїм інтересним життям. Її громадяни не визнавали над собою нічиєї влади, у них навіть трону верховного правителя не було. Правитель був, а трону не було. Бо ж усе вирішувалося порадами й обговореннями проблем у чистому полі – для того, щоб не баяндрасити надто довго. У полі ж то дощ піде, то сонце голову напече, то змерзнеш так, що аж зуби цокотять. Що ж то за поради з цокотячими зубами? То вони швидко й гуртом усі рішення й приймали. Правда, не завжди виходило вірні прийняти, але ж з ким не буває, коли дощ за комір капає...

«Фе, холопи, - презирливо фиркав Рашиздра. – Дають у руки своєму гетьману якусь палицю з балабухою на кінці, підсовують якусь товстенну книженцію й кажуть: клянись оберігати волю! А потім, тільки що не так – скидають і обирають іншого. Що то за дурні порядки! Треба так, як у мене в царстві: один правитель – я, і на віки-вічні!»

Справді, люди у вільній країні, бува, чубилися, сварилися через межу городу, ставали руки в боки й доводили один одному кожен свою правду – але на те ж вони й вільні люди, щоб кожен міг висловити власну думку. Вміли вони й миритися, й гучно святкувати, а ще – добряче разом працювати, а потім – ще бучніше відпочивати. І Рашиздра, визираючи зі своїх боліт, бачив тільки те, що хотів бачити й те, що доносили йому його тремтячі слимаки-прислужники. Звичайно, вони й доносили тільки те, що хотілося чути їхньому пану, бо ж, розізлившись, ненароком і ковтнути може. Або дзьобнути. Тож сидів він якимось сам один на троні, підклавши під себе п'ять подушок, аби заховати обскубану синюшну дупцю, яка псувала загальний грізний і страхітливий вигляд. Хоча як сам-один, голови ж дві, тому Рашиздра завжди міг поговорити сам із собою. Або полаятися, що відбувалося значно частіше. Отож, розговорились головешки Рашиздри і, на диво, навіть не посварилися:

- Мда... Здається, настав час напасти. Дістали мене ті вільняки. Одно співають...
- Значить, нічого не роблять. Ліниві...
- Та святкують.
- Значить, є що попоїсти та попоти. Багаті.
- Та гетьманів собі обирають. Оно, диви, знову бігають із плакатами.
- Отож, нема в них злагоди, кльово. Все нам на лапу.
- А лаються, лаються ж як. Ну є кілька нормальних брудних слів, як у нас, та й досить. А вони ж як почнуть говорити, зі своїми як їх там - примовками, у мене аж голова вернеться.
- І в мене.
- Там переполовинити мову треба.
- Обов'язково.

- Щоб не заморочуватися.
- Ага.
- А чубляться ж як! Прекрасно чубляться.
- Хай-хай, слабші будуть.
- То що, нападемо?
- Та давай. Поципаємо строха тих вільняків. Подивися, змії зробили свою справу.
- Ага. Півкраїни вже нам у дзьоба заглядають. Ну-ну.
- Та візьмемо їх голими лапами! З нашою найсильнішою в світі слимаківсько-хробаківською армією!
- Нефіг делать!

Отож одного разу, нанюхавшись смердючого болотяного туману, Рашиздра гикнув, плюнув, каркнув... ну, що там ще, самі подумайте, і, нарешті, вирішив: жерти так жерти. Нападу, мовляв, бо скільки можна оте різнокольорове неподобство поряд із мокшанськими болотами терпіти. Воно до того йшло: й число магічне сталося, день-місяць-рік – усе з двійкою, якраз по кількості голів. І настрої гидотний, і на баговинно-кізякових полях не вродило. Вдарили війська мокшанські рано-вранці, коли ще тільки на світ наклюнулося, заледве небо посіріло, бо ж знали: вільні люди встають разом із сонечком, а поки сплять міцно-міцно, аби перед роботою виспатися. Але ж не знав Рашиздра головного секрету Країни. Хоч як би не чубилися-сварилися Вільні Люди поміж собою, та щойно хтось чужий зазіхав на їхню землю, одразу в Країні ставалося щось чудне й дивне: всі Вільні Люди перетворювалися на Вільних Лицарів. Ні в кого навіть питання не виникало – треба це чи не треба, куди дівалися й вайлуватість, і довірливість, і улюблена примовка «та нехай воно, якось буде». Визначити мить такого перетворення було дуже легко: Лицар одразу ж випростувався, розпрямляв плечі й завзято запитував: «Що робити?». Так і ходив, питаючи, і не заспокоювався, аж поки не знаходив корисної для всієї Країни роботи – чи то у війську, чи в тилу. От просто руки чухалися комусь допомогти, щось потрібне робити у всіх-всіх – від найменшеньких вільнянина і вільняночки й до стареньких бабусь і дідусів. Усі їхні сільськогосподарські інструменти одразу ставали непридатними до поля. Вила перетворювалися на бойові тризуби, коси – на шаблі, лопати – на гармати, а сапи – на кинжалі, кистені, кастети й пістолети. Так вільнянці вже не раз обороняли свою землю від загарбників, але Рашиздра їхньої історії не знав, не вчив, а натомість свою придумував-перекручував, аби потішити власну пиху.

Стали Вільні Лицарі всі, як один, до строю. Кожен за свій город, за свою хату і за своє місто готовий битися до скону. «Оцього мені й треба, - зрадив Рашиздра. – Хай стоять кожен за свій клаптик землі, а я по клаптиках їхню Країну і зжеру. А коли впадуть їхні головні міста, то і вся країна моєю стане. Прийдуть до мене вільняки з хлібом-сіллю, ех, гарна буде закуска!»

Повалили валом покручеві лакузи в Країну. Одурманені болотними зміями-думкоїдами, вони щиро вірили, що Вільні Люди зустрічатимуть їх радо, обнімуть і до

хати запросять, борщем нагодують і узваром напоять. А узвар – то не їхній кампот, то легендарний бойовий напій Лицарів! Але не так сталося, як гадалося, хоча й довгенько помарудитися довелося вільнянам з тою напастю.

Аж з Південного моря підібрався до Країни верховний морський слимак покруча - Кораблїзль. Вирішив він відхопити шмат землі вільнянської – Острів Мудрої Змії, який охороняли тринадцять славетних Лицарів. Надовго Кораблїзль застряг біля того острова, плювався непотребом, палив вогнем, а Лицарів ніяка зброя не бере. Вирішив він вільнян разом із островом проковтнути. Тільки намірється, тільки пащу роззявить – а Лицарі йому жартом дошкульним яааак шваркнуть! Від тих жартів на Кораблїзля гикавка напала. Та все одно сунеться до острова, гикає, пащеку роззявляє й повзе. Вже й острів у пащі, а Лицарі на ньому багаття розпалили, куліша замостирили, сидять, регочуть:

- Гей, дурбило Кораблїзль, іди в гузно!

Ковтнув їх слимак, та й очі закотив: щось незрозуміле в череві відбувається...

А за Кораблїзлем ціле військо слимаків рветься до південного Міста Акацій. Чалапаються морськими хвилями й швидко намагаються придумати: від чого ж вони місто рятувати будуть? Бо не скажеш же Лицарям: «Ми прийшли вас воювати», тоді вони точно в бійку полізуть. Треба рятівниками придуритися, бо хочеться, щоб із квітами, хлібом-сіллю й смачним форшмаком зустрічали... Та рано було для квітів, весна тільки-тільки починалася. А ось колючки у акацій чарівні, Лицарям навіть шаблюки виймати не знадобилося – дерева з бульвару самі ворожий десант постріляли. Отими самими стрілючими колючками. Не тільки ж коси на шаблі, а лопати на гармати перетворювалися на цій землі. Вся вона однодушно ставала на спротив, аж до найменшої билиночки.

Важко довелося північним землям, а особливо Каштановій Столиці й Місту Золотого Рогу. Як не намагався Рашиздра відкусити шмат землі вільнянської то з одного боку, то з іншого – не виходить, та й квит! То придумав він сусідів Країни на них нацькувати. Ні, знову нічогісінько не вийшло, бо ж про Лицарство Вільнянське у всьому світі знали й розуміли, що то люди високої честі й гідності. Як тільки хтось із сусідніх царств-королівств промовляв «Так а що робити?», відповідаючи на прохання вільнян про допомогу, й закасував рукава, так одразу й сам Лицарем ставав.

Одні тільки Добруйці сиділи у себе в лісах-пущах, думали-гадали: кому добро зробити? Бо вони дуже пишалися тим, що, бач, добрий і покладистий народ. Щоправда, добро вони робили всім без розбору. «Рашиздра чи не рашиздра, а добро – це завжди добро. А ми люди спокійні, тихі, зробили добро, а там хоч трава не росте, хай буде що буде». Гарикнув їм Рашиздра, прискаливши око (на одній голові) і клацнувши дзьобом (на другій):

- Ану ж зробіть мені добре діло – нападїть на Лицарів з Північного кордону!

Вони й послухалися. Бо ж добрі, коли тебе просять, не відмовлять ніколи, то тільки розумні завжди спочатку думають, до чого та доброта призведе. А про те, хто й навіщо просить про послугу, добруйці якось не замислювалися. Пішли вони в дрімучі ліси вільнянські, та навіть до полів, де на герць грозилися вийти, не добралися. Погубилися-розчинилися по лісах-болотах, і згинули безслідно. Лишилися тільки ті, хто встиг почухати потилицю й замислитися – то їм Лицарі одразу й гукнули: ану робіть добре діло, ставайте на наш бік! Гмикнули добруйці й пішли у свої пущі проти слимакової армії партизанити. Тихо, але з толком і користю.

Зовсім озвірів покруч, і від лютої ненависті пір'я йому настобурчилося-наїжачилося, очі червоним світяться, бігає по палацу, кігтями по паркету клацає. Зміїдумкоїди по всьому мокшанському царству навісніють, піддані волають, що то Лицарі на Рашиздрове царство напали. Лакузи до трону бояться близько підійти, здалеку мнуть, не знають, як покручу про поразки його армії розповісти.

- Нінащо нездатні! Хробаки! Безхребетні хробаки! Все самому треба робити, - прогарчав Рашиздра і, гримаючи залізним пір'ям, всівся на головній Спиській вежі палацу.

Полетіли стріли-пір'їни на землі вільнянські, по містах і селах вціляють, хати й городи, будинки й школи руйнують, по майданах Свободи і Незалежності гатять. Не розуміє дурний Рашиздра, що свобода і незалежність не на майданах – вони в серці кожного вільнянина, бо ж куди йому, недолугому зрозуміти: в глистюків немає серця. Біситься, вогнем плюється. А Лицарі все одно не здаються, відбивають атаку, і кожен в Країні їм допомагає: годує, чарівний захисний одяг шиє, кулі до пістолів подає. Навіть маленькі вільнянчики й вільняночки, сидячи по укриттях, аби стріли пір'яні не дістали, гімн лицарський співають, казки читають і прислухаються: бахнуло в небі – то наші лицарі ще одну пір'яну стрілу збили. Та як же не співати, коли в небо над ними крилаті лицарі захищають, а найсміливіший з них на ймення Привид стрілопір'я одною лівою збиває – тільки встигай рахувати! А старі люди, які з діточками своїми у сховку сидять, вчать їх пісеньок веселих і дошкульних, билин героїчних, які ще їхні діди-прадіди поскладали. Бо ж історію власну треба знати, а не ту, яку Рашиздра на свій копил переписав.

А тут ще й сусіди підтяглися з допомогою. Ех, кажуть, гуртом і батька легше бити, що це тут у вас на кордоні - якийсь глистюк у колодочки вибився, оперився й верещить на весь білий світ. Негаразд, що одна Країна Вільних Людей всіх собою застує від такого лиха.

- Ким воно прикидається? Хижим птахом? Теж мені, курка смалена! – гукнули витязі Воеводства Білого Орла, та й стали до лав обороняти свободу. Небагатослівні вояки сусіднього князівства Чорного Орла мовчки кивнули й стали пліч-о-пліч.

- Хай воно згине в морі синьому! Йдемо вам на допомогу, - підхопили воїни Королівства Золотого Лева, славетні моряки й вояки.

- Нічо-нічо, наші котики, - спокійно поліруючи шаблі, гукнули з-за океану лицарі Дуба й Троянди. – Ми ще двісті років тому нашу свободу відстояли, і вам допоможемо.

Не зразу, не швидко, бо ж гарні справи притьмом не робляться, але Вільне Воїнство як розходилося-розбуялося, увійшло в шал бойовий, та й ну хробачину армію завзято на макарони кришити. Тільки солдати з республіки Білої Зірки гидливо кривилися й ображалися навіть, прохаючи не називати черв'яків макаронами, бо ж то їхня національна їжа. Кораблізля взяли в полон відважні моряки з дружньої країни Зеленого Трилистника. А в того й так після дошкульних жартів охоронців острова Мудрої Змії гикавка не минула, ще й моряки наскочили. Репнув з переляку Кораблізль, як спілий херсонський кавун, аж тут ось він – і острів цілий, і тринадцять лицарів на ньому. «Ге, чого так довго, ми вже й куліш з'їли, й знову зголодніли». Аж гульк: у з черева Кораблізля ще й півострів Мрій з'явився, той, який він найпершим від Країни Вільних Людей відкусив.

Загнали Лицарі воріженьок назад в болота, звели всім гуртом височенну кам'яну стіну й зітхнули полегшено: грець із ними, безхребетними. Обтрусили натруджені долоні, стали руки в боки, примружилися: що то вдалині бовваніє? На височенній Списській вежі бліда, аж синюшна, двоголова потвора, схожа на обпатрану курку зиркає навсібіч і від обурення тільки кавкає.

- От же ж покруч плюгавий, бодай тебе муха вбрикнула, - сказав один із Лицарів. – Що з цим перевертнем робити будемо?

- Що-що... А ось що. Ану, Сашку, йди-но сюди.

І один з Лицарів, наймогутніший богатир, підняв і посадив собі на плече маленького хлопчика.

- Ну, кажи. Хай згине чудовисько Рашиздра Плюгавий на віки вічні...

- Та, дядьку, не тре'... Воно таке гидке, таке нище, трясеться, за спис на вежі лапами хапається.

- То скажи йому, те, що наші казали Кораблізлю.

- Ні, дядьку, війна закінчилася, я не лятимуся. То йому забагато... Бу!

Так шарпнувся Рашиздра від того «Бу!», так перелякався, кігті сприснули по верхівці вежі, аж заскреготіло на весь світ. Захиталася вежа, завалилася, закинуло Рашиздру плюгавого аж за край світу, в північні землі, де він і згинув наглою смертю. Може, колись, через багато десятків років, дослідницький корабель знайде там, в полярній кризі, щось незрозуміле: чи то двоголова курка, чи черв'як, чи глистюк, чи динозавр полярний... Довго голову ламатимуть, аж поки не розпитають у Країні Вільних Людей. А там же пам'ятають всі свої легенди, то й розкажуть вченим... Ні, не про покруча Рашиздру Плюгавого, а про Велику Лицарську оборону, про битву за Свободу, про те, що відбувається щоразу в цій країні, коли хтось зазіхає на її кордон.

А що ж далі? А далі Вільні люди взялися відбудувати свою країну. Встановили кордон, міцний і надійний, щоб із боліт більше нічого не лізло. Забили останній цвях, спину натружену розпрямили...

- Може, таки підемо, на мокшанських болотах порядки наведемо? – запитують у них сусідні королівства, князівства й воєводства.

- Е-е-е, ні, нам чужого не треба, - відповідають Вільні Люди. – Нам би зі своїм розбіратися.

І розібралися. Цеглинка за цеглинкою склали поруйновані будинки, школи, театри, бібліотеки. Відбудували майдани Свободи й Незалежності, Вежі й Пам'ятники, не на задрість усім, а на замилювання й здивування. Стали жити дружно й весело, іноді чубилися й сварилися за межу, доводили кожен свою правду, працювали, святкували й пісні співали. І навіть, розповідаючи своїм дітям легенди про страшні герці славетного лицарства і хробачої армії, не забували про ласкаві слова «синочку», «сховочок», «паляничка»... Лайливим лишилося тільки слово Рашиздра. Ну, а коли хотіли когось дурником або брехунцем назвати, казали іноді: «Ти що, зовсім рашик?»

Через ці багато-багато десятків років сталося ще одне диво. Усі ті князівства-королівства, які Рашиздра під себе підім'яв, полонив і в страху тримав, почали потроху до тям приходити. Звісно, ті, в кого мозок був аж занадто пошкоджений зміями-думкоїдами, щось собі бурчали, згадуючи старі слимачі часи, смачне баговиння й безкоштовну роздачу копняків від правителя, але їх швидко прижучили. І виявилось, що під багном і кізяками – гарна земля, і навіть мокшанські болота – то дуже навіть симпатичний болотистий край Мокша. І поля там родити можуть, якщо за ними доглядати, і слова ласкаві до серця торкаються, якщо їх один одному говорити. Виявилось, що у кожному князівстві-королівстві слова ті різні, але теплі, як... Як сонечко. І те, що раніше по наказу Рашиздри називали «оте шопопало, що в беньки світить», у Мокоші називається «чилісема», у королівстві Тайги – «кун», а в царстві Тундри – «дилача»... Гарно ж! У кожного – по своєму гарно.

А історію цю й досі розносять по всій землі чарівні пташки ЖовтосИнички, одразу ж, як тільки закінчується зима, заводять свої чарівні співи: «Тень-тень! Буде день-день». Буде новий день, і мрія зігріватиме твоє сердечко навіть тоді, коли сонечко за хмарами. Мрій!